

ΗΜΕΡΙΔΑ «ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ»

4-12-09

3^ο Τραπέζι: Διαχείριση Κρίσεων. ΟΡΓΑΝΩΣΗ: ΕΥΕΠ/ΠΕΚΑ

Εισηγητής: Α. ΠΑΝΤΕΛΟΓΛΟΥ

Θερμές ευχαριστίες για την πρόσκληση και σε αυτούς που μας προσκάλεσαν να συζητήσουμε.

Σε τέτοιες συναντήσεις προσερχόμαστε, αναζητώντας συμμάχους για άμεση εφαρμογή στους τόπους μας, μέτρων προστασίας τις δημοσίας υγείας και συμμάχους εφαρμογής των νόμιμων τεχνικών λύσεων που θα προλαβαίνουν τις παραπέρα ζημίες. ΣΤΟΧΟΣ: η συνέχιση τις επιθυμητής συμβιωτικής σχέσης ανθρώπινης ζωής και βιομηχανικής παραγωγής στα μέρη μας. Εκεί δηλαδή: όπου συμβαίνουν 4 Δεκαετίες τώρα Απαράδεκτα/ Αντιδημοκρατικά/ Άδικο πράγματα, (από ρυπαντές και εξουσίες) που διαμορφώνουν μια ιδιότυπη μοναδική κρίση «Ελληνικού Τύπου».

Διαχείριση Κρίσεως: είναι μια κατάσταση που αναγνωρίζεις την ζημία και που σπεύδεις να την διαχειριστείς. Εδώ όμως υπήρξαν: Πολιτικά Αρμόδιοι, Νόμοι, Όργανα, Υπάλληλοι που δεν κούνησαν το δάκτυλο τους μπροστά στην κρίση. Είτε, ευνόησαν (και συνεχίζουν να ευνοούν) την παραγνώριση της. Η συνεχιζόμενη κρίση αυτή είναι συστημική κρίση και για αυτό, συνεχιζόμενη και δυσκολη στην αντιμετώπιση της. ΈΤΣΙ: Το ακριβές ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ πλέον ΕΙΝΑΙ: « Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΛΥΣΕΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΑΙΡΙΣΜΕΝΗ ΚΡΙΣΗ»!!

Ήδη: Μιλάμε για μια αγνοημένη κρίση, «την ΤΡΑΓΩΔΙΑ του Ασωπού και των Μεσσαπίων». Οι επιμέρους πτυχές της κρίσης αυτής, έχουν καταντήσει πολυκαιρισμένες συνιστώσες. Έτσι και το ΟΛΟΝ (η συνισταμένη) έχει γίνει τραγωδία. Ειδικά σε θέματα πρόληψης και πρόβλεψης τις καταστροφής της Δημόσιας Υγείας. Θέματα εφαρμογής υπαρκτών νόμων για την αδειοδότηση παραγωγών από τις εξουσίες μας. Θέματα «βιώσιμης Ανάπτυξης όλων μας και ποιότητας διακυβέρνησης» μας. Έτσι και επειδή **δεν υπήρξαν ΥΛΟΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ**, από όλες τις βαθμίδες εξουσίας και όλο το πολιτικό φάσμα των στελεχών τις εξουσίας μας, έφτασε το «περιβαλλοντικό έγκλημα» να έχει γίνει «σαράκι» που κατατρώει τον κόσμο και τους τόπους. Ίσως τώρα, το πιο επείγον είναι η Υλοποίηση λύσεων και η σωστή καθημερινή λειτουργία των λύσεων με συμμετοχή του κόσμου. Χρειάζεται πολύ και σκληρή δουλειά και λίγα λόγια. Θα είναι φτώχεια αποτελέσματος οι πολλές διακηρύξεις. Χρειάζεται Επίδειξη ισχυρής Πολίτικης βούλησης, πράξεις μελετημένες και αποτελέσματα σύντομα και γρήγορα. Διότι αν και την ανάλυση «του εγκλήματος» την αναγνωρίζουμε όλοι μας πλέον, παραμένουν σαν ζητούμενο «οι λύσεις»! Και μάλιστα όχι σαν «τιμωρία» αλλά σαν «αποκατάσταση τις έννομης τάξης».

Η Συνεχιζόμενη αυτή Τραγωδία έχει πολλά ιδιόμορφα χαρακτηριστικά, που την μετατρέπουν σε γάγγραινα. Και η γάγγραινα δεν αντιμετωπίζεται με ασπιρίνες και γάζες. Θέλει λύσεις- τομές:

- Πριν λίγο καιρό, καταφέραμε να αποστάξουμε τις αγωνίες μας και τον θυμό μας: σε 6 βασικές ερωτήσεις (και τις έχουμε δημοσιεύσει) για το ΤΙ;; το ΓΙΑΤΙ;;, το ΠΟΤΕ;; και το ΠΩΣ;; συνέβησαν όλα αυτά. (Ας μην χάσουμε χρόνο να τα επαναλαμβάνουμε. Το κείμενο αυτό είναι στην διάθεση

σας). Τα ερωτήματα αυτά τα διατυπώσαμε τον ΑΠΡΙΛΙΟ 2009, στην τότε κυβέρνηση τις ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, μετά τα είπαμε στην συνάντηση μας με τους αρμοδίους της Ε. Ε στις Βρυξέλες. Τώρα, και μετά την πρόσφατη κυβερνητική αλλαγή, θέλουμε να τα ξανά-θέσουμε εμπρός την νέα κυβέρνηση, μιας και η εξουσία έχει συνέχεια. Τα ερωτήματα που θέτουμε, ουσιαστικά αντανακλούν τις απόψεις και τις θέσεις μας για τις προϋποθέσεις που πρέπει να υπάρξουν προκειμένου να έχουμε λειτουργικότητα των ζητούμενων λύσεων και κυρίως τα πολυπόθητα αποτελέσματα τους. Σήμερα θέλουμε να επικεντρώσουμε την παρέμβαση μας, σε δυο ουσιαστικές προϋποθέσεις ενεργειών και μετά, να επισημάνουμε μερικά ουσιαστικά χαρακτηριστικά των ΛΥΣΕΩΝ!!! ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ να έχουμε, (κατά την άποψη μας), ποιότητα αποτελεσμάτων. Σίγουρα εκείνο που όλοι μας χρειαζόμαστε «από χτες βράδυ». Σαν προϋπόθεση για να κάνουμε σοβαρή δουλειά σχεδιασμού λύσεων κατασκευαστικά αλλά και λειτουργικά, είναι: Τα Έγκυρα περιβαλλοντικά δεδομένα για τις «ασκούμενες πιέσεις ΣΗΜΕΡΑ!!» στον πληγέντα χώρο. Σε αυτό το αφετηριακό σημείο κατασκευής και λειτουργίας λύσεων, έχει απλωθεί «πολύ ομίχλη και καπνός», που τείνει να συσκοτίζει το θέμα. Επειδή λοιπόν: Αυτή η προϋπόθεση κλειδί σχετίζεται:

1. Με τις ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΕΠΙΠΤΩΣΕΩΝ Και τις «ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΕΣ-ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΕΠΟ των λειτουργούντων βιομηχανιών.

2. Με «Το πραγματικό Μητρώο των βιομηχανιών» της περιοχής και όχι ανεμομαζέματα αδειοδοτήσεων!!! Χρειάζεται άμεση μεθόδευση παράλληλης δουλειάς τώρα για να γίνουν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ-ΑΛΗΘΙΝΕΣ η άδειες και όχι να παραμείνουν «Μαϊμού». Και είναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ μετά, το σωστό-σύγχρονο «Μητρώο βιομηχανιών» με τα στοιχεία των ΝΕΩΝ ΑΕΠΟ. Επισκέψιμο και από κάθε ενδιαφερόμενο.

Αυτά για να υπάρξουν στοιχεία κοινής αναφοράς όλων μας στην ΙΣΗ πληροφόρηση μέσω των ίδιων αξιόπιστων αρχείων. ΔΙΟΤΙ τώρα πια Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗ με έγκυρα δεδομένα, ΕΙΝΑΙ ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΜΕΝΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ. Έτσι ερχόμαστε στο θέμα εγκυρότητας των στοιχείων. Τα στοιχεία π. χ. της Πολύτιμης, βασικής για κατασκευή έργων, «Μελέτης Λοϊζίδου» με τα δεδομένα πεδίου του 1998, δεν είναι πλέον αντιπροσωπευτικά τις κατάστασης. Διατυπώσαμε την ανάγκη επικαιροποίησης της. Έγινε απόλυτα δεκτή από όλες τις πλευρές. Όλες οι τοπικές εξουσίες αποδέχθηκαν τότε, να χρηματοδοτήσουν την επικαιροποίηση με διασφαλισμένα δήθεν κονδύλια. Θα είχε ολοκληρωθεί περί τον Μάρτιο 2009. Μέχρι σήμερα, δεν έχει γίνει τίποτα. Οι υπεύθυνοι Νομαρχίας Βοιωτίας (Οκτώβριος 2009), βγάζουν ανακοινώσεις για μελλοντική ένταξη τις πρότασης επικαιροποίησης στο Life/ΕΕ για εξεύρεση των χρημάτων τις μελέτης, στο αόριστο μέλλον. Με τέτοιες προϋποθέσεις σοβαρότητας υλοποίησης προτάσεων και έργου, θεωρούμε ότι δεν υλοποιείται η αναμενόμενη πρόοδος.

Στο πολυχρονισμένο πρόβλημα βιομηχανικής τοξικής ρύπανσης των υδάτων στις παρά-Ασώπιες περιοχές και τις περιοχές τις Κεντρικής Εύβοιας είναι μπλεγμένο κουβάρι, οι κρίσιμες παράμετροι και οι συντελεστές που πρέπει να συνδυαστούν, για να εφαρμοστεί η όποια τεχνική λύση. Σημαντικότερο λοιπόν είναι: Να συμφωνήσουμε και Να ξεκαθαρίσουμε

1. Το Ποια;; είναι τελικά, τα προβλήματα που θέλουμε να λυθούν;;

2. Με ποια;; ιεράρχηση υλοποίησης τα συμφωνούμε;; και Ποιο;; συγκεκριμένο «χρονοπρόγραμμα», θα βάλουμε, για να δούμε σε λειτουργία τις λύσεις.

3. Πως;;; με Τι; Νόμους, φορείς, αρμοδιότητες και πόρους;;; περνάμε στην υλοποίηση ;; και Με Ποια;;; οργανωτική πλαίσισωση τους και ποια στελέχωση τους;;

Νομίζω ότι, το πρωταρχικό-Βασικό σημείο είναι τα έργα διασφάλισης καθαρού εγγυημένου, υγιεινού και φτηνού νερού ανθρώπινης χρήσης, σε όλα τα δημοτικά τοπικά δίκτυα διανομής. Το επιτάσσουν λόγοι προφύλαξης «από πιθανό κίνδυνο» και το επιβάλλουν λόγοι πρόληψης τις συνέχισης των ζημιών στην Δημόσια υγεία. Μαζί έρχεται και το συνδεδεμένο ζήτημα κατασκευής των συλλεκτικών δικτύων «αποχέτευσης υγρών βιομηχανικών λυμάτων» και η συμπλήρωση με νέες κεντρικές εγκαταστάσεις επεξεργασίας τους. Ζωτικότατο μέρος του ζητήματος αυτού είναι η ίδρυση, στελέχωση, και η διασφάλιση δυνατότητας λειτουργίας, του μηχανισμού της σωστής καθημερινής λειτουργίας των εγκαταστάσεων επεξεργασίας των λυμάτων. Έτσι αυτόματα ιεραρχούνται και τα σχετικά έργα για την «υποκατάσταση των υπαρκτών σήμερα» τρόπων υδροληψίας και διαφοροποίησης τις υδροδότησης στους οικισμούς, στα χωριά και τις πόλεις, των περιοχών που έχουν ρυπανθεί.

Σαν Μηχανικοί, εύκολα μπορούμε να δούμε ότι: «Εγγυημένης ποιότητας και φτηνό νερό» δεν μπορεί να εξασφαλίζουν, τα διάσπαρτα, α-στελέχωτα, κακό-λειτουργημένα συστήματα ταχύ – διύλισης νερού «που σπέρνονται» τούτη την εποχή ανά χωριό, οικισμό, και μεγάλη εργοστασιακή υδρόχαρη μονάδα του τόπου. Αυτές είναι: προσωρινές –βιαστικές λύσεις σκοπιμότητας, που σκορπούν ανεξέλεγκτα: Αφενός το νερό του Μόρνου, στην διαδρομή του προς Αθήνα. Και αφετέρου, τους πολύτιμους πόρους του ΕΣΠΑ, σε «μη λειτουργικά και μη αποτελεσματικά έργα» που στο τέλος δεν θα διασφαλίζουν την «σίγουρη ύδρευση».

Έτσι: Η υλοποίηση ενός Μεγάλου Κεντρικού Διυλιστηρίου Παροχής Νερού, εγκατεστημένο στην περιοχή της Υλικής λίμνης και συνδεδεμένο επιπρόσθετα και εφεδρικά, με τον αγωγό αδιύλιστου του Μόρνου, και ενισχυμένο από τυχόν εγγυημένα καθαρά, υδατικά αποθέματα τις Εύβοιας, αποτελεί πλέον την Σημερινή προτεραιότητα.

Η διηλιστική του ικανότητα και οι ποσότητες παραγωγής του, πρέπει να είναι τέτοιες ώστε να είναι ικανό να υδροδοτήσει με 3 κλάδους διανομής: 1. Την Θήβα και τα χωριά της. 2. Την Τανάγρα, Σχηματάρι, Οινόφυτα, Ωροπό και Ωροπό-χώρια. Καθώς και την κατεύθυνση 3. Προς Αυλίδα, Χαλκίδα, κεντρική Εύβοια. Ένα τέτοιο μεγάλο διυλιστήριο, Κεντρικά ελεγχόμενο. Κατάλληλα εξοπλισμένο. Που μπορεί να λειτουργεί κατ'οικονομία, αλλά και πλήρως στελεχωμένο με ειδικούς, για εγγυημένη, βιομηχανική παραγωγή, πόσιμου νερού, είναι Αυτό, το οποίο προτείνουμε από καιρό, και που έχει γίνει δεκτό από την προηγούμενη κυβέρνηση και καταχωρήθηκε σαν έργο στο ΠΕΠ/Στερεάς στο πλαίσιο του ΕΣΠΑ.

Όμως, Ένα τέτοιο, Δια-τοπικό, δια -Νομαρχιακό, Περιφερειακό έργο χρειάζεται την πρωτοβουλία υλοποίησης της περιφέρειας και Κυβέρνησης. Δεν μπορεί να αφεθεί, στολισμένο με τα μεγάλα ποσοστά συν-χρηματοδοτήσεων του, Να περιμένει τον ιδιώτη Υλοποιητή του. Το νερό ανθρώπινης χρήσης είπαμε είναι δημόσιο αγαθό και όχι εμπόρευμα!! Είναι το μόνο τεχνικό έργο, απόλυτης προτεραιότητας και επείγουσας Φύσης, που επιτρέπει την αποκατάσταση τις εμπιστοσύνης στο προϊόν και την διασφάλιση τις εγγυημένης καθημερινά ποιότητας του. Επιτρέπει να εφαρμοστούν, οικονομίες κλίμακας και κυρίως αποτελεί μια στερεή βάση διασφάλισης της επάρκειας νερού για αυτήν την χρήση τα επόμενα 20-30 χρόνια, σε όλους τους τόπους και περιοχές της Ανατολικής Στερεάς. Ταυτόχρονα όμως: είναι και η τεχνική λύση, προϋπόθεση, με την οποία ελευθερώνονται «τα υπαρκτά νερά» για να διατίθενται με

προϋποθέσεις, προς κάλυψη των «τοπικών παραγωγικών αναγκών» στην ευρύτερη περιοχή τις Ανατολικής Στερεάς Ελλάδας, με πλήρως σχεδιασμένο τρόπο αξιοποίησης τους. Η ύπαρξη και η λειτουργία των έργων αυτών καθημερινά, προ-απαιτεί φυσικά την ύπαρξη, ενός οργανωμένου πυρήνα στελεχών, με έναν ανεξάρτητο πραγματικά Επικεφαλής, (ας τον ονομάσουμε «Τοπικό Κυβερνήτη υδατικών πόρων»), όπου πλέον, εξοπλισμένοι «με τις ειδικές αρμοδιότητες» και όντας γνώστες του αντικειμένου, θα προχωρήσουν στον παραπέρα σχεδιασμό- οργάνωση- διοίκηση, τις «κατανομής χρήσης του υδατικού δυναμικού» της ευρύτερης περιοχής, απέναντι σε όλες τις ανάγκες τις πραγματικής ανάπτυξης της απασχόλησης του κόσμου στον τόπο του. Και ανάπτυξης όλων των υπαρκτών και βιώσιμων δυνατοτήτων παραγωγής των τόπων.

Είναι η ίδια κρίσιμη μάζα ειδικών που μπορούν να κατευθύνουν και να διοικήσουν, εκτός από τον «πυρήνα υπηρετήσης» της ανάγκης παραγωγής ασφαλούς και εγγυημένου νερού και τον απόλυτα αναγκαίο και σωτήριο, «Κοινό Φορέα Διαχείρισης» των υγρών αποβλήτων κάθε είδους! στην ανατολική Στερεά. Μόνον μέσα, από ένα τέτοιο «κοινό σε ευθύνες λειτουργίας και επίτευξης αποτελέσματος σχήμα», μπορούμε να έχουμε λύση του συνολικού προβλήματος νερά-υγρά απόβλητα.

Πλάι στο περιφερειακό αυτόν μηχανισμό, παίρνουν την φυσική τους θέση και οι υπαρκτές τοπικές «Δημοτικές εταιρείες ύδρευσης –αποχέτευσης» (ΔΕΥΑ-), σαν «τοπικοί λειτουργοί και διαχειριστές» των «τοπικών δικτύων» αφενός «παραλαβής και διανομής» του αφικνούμενου «στην πύλη τους» έτοιμου νερού ανθρώπινης χρήσης και αφετέρου παράδοσης των όσων «το συλλεκτήριο δίκτυο αποχέτευσης» στον κάθε τόπο μαζεύει!!.

Τελικά έτσι διαμορφώνεται οριζόντια και κάθετα, ο ενιαίος- Συνολικός Μηχανισμός Παραγωγής, Ελέγχου και Λειτουργίας, «της ύδρευσης και της αποχέτευσης» αστικών περιοχών, αλλά και των «οργανωμένων χώρων χωροθέτησης εργοστασίων». Συμπεριλαμβανομένης και της διοίκησης λειτουργίας των «ακυβέρνητων σήμερα» υπαρκτών εγκαταστάσεων επεξεργασίας λυμάτων, αλλά και των νέων κεντρικών εγκαταστάσεων, που θα πρέπει να φτιαχτούν, στην επίμαχη αυτή και κρισιμότητα για την συνολική ανάπτυξη της χώρας, περιοχή.

Και ένα τελευταίο σημείο. Το ζητούμενο να κατασκευαστεί συλλεκτικό δίκτυο αγωγών βιομηχανικών, έχει ήδη ονοματιστεί παρά –Ασώπειο, διότι οι κλίσεις εδάφους και οι προ-υπαρκτή δόμηση εργοστασίων κάνει την παρά Ασώπεια περιοχή, τον μόνο κατάλληλο τόπο για να κατασκευαστούν. Άρα, αν μιλάμε με προϋποθέσεις υλοποίησης εξυγιαντικών μέτρων, πρέπει να μιλάμε σοβαρά, για μέτρα διασφάλισης κοινόκτητης καταπατημένης γης, πλάι στο ποτάμι.

Αυτό είναι και το ουσιαστικό νόημα του αιτήματος μας: «Το χαρτογράφητο ποτάμι να χαρτογραφηθεί και να ξαναγίνει ποτάμι". Αυτό ζητάμε σαν Πρώτη ενέργεια. Με την υλοποίηση του αιτήματος αυτού θα υπάρξει ο χώρος τοποθέτησης και κατασκευής των αγωγών συλλογής υγρών βιομηχανικών λυμάτων. (ο οποίος τώρα έχει καταπατηθεί από αυθαίρετα κτίσματα). Καθορισμό ζωνών προστασίας 30 μέτρων εκατέρωθεν, και κατασκευή παρόχθιας οδού πρόσβασης. Αυτά ακριβώς μπορούν να εξασφαλίσουν, την τέλεια αποκοπή των παράνομων και ψευδο-νομιμοποιημένων αγωγών απόρριψης (μπούκες). Ζητάμε δηλαδή την υλοποίηση των μόνων μέτρων, που είναι η διασφάλιση τις υλοποίησης μιας «απαγόρευσης απορρίψεων» στο ποτάμι. Αυτό είναι που δεν πρέπει να λησμονάτε από κανένα!!!! Επομένως: Αυτό είναι το έργο, που πρέπει να προηγηθεί, τις ενεργοποίησης τις απαγόρευσης απορρίψεων στο ποτάμι. Πρέπει να γίνει, αμέσως μετά την κατασκευή (σε μερικούς μήνες) του παρά –Ασώπειου συλλεκτικού

δικτύου υπονόμων για τα υγρά βιομηχανικά απόβλητα «Η χωροταξική Οργάνωση τις Βιομηχανικής και Βιοτεχνικής δραστηριότητας στην περιοχή του Ασωπού», Αποτελούν όνειρο, αίτημα αλλά και αντικείμενο ιδιαίτερου προβληματισμού. Διότι τα προτεινόμενα: Υποδομές αποβλήτων, Χωροταξική οργάνωση χώρου, εξυγίανση άτυπης βιομηχανικής συγκέντρωσης είναι κοινά ζητούμενα και δεν υπάρχει ουδεμία θεωρητική αντίθεση του οποιουδήποτε στο οποιοδήποτε σημείο. Αλλά, Αρκεί προφανώς!! Και οι προτείνοντες (και όποιος άλλος), να εννοούν αυτόν τον ίδιο χώρο, του τόπου, για τον οποίο και εμείς μιλάμε από καιρό. και όχι κάποιον άλλον, παράπλευρο, παρθένο από εργοστάσια, για να γίνει εκεί νέα εγκατάσταση νέων άδειο-δοτημένων εργοστασίων. ανεξάρτητα από το τι χάλι θα επικρατεί και τότε θα μπει τάξη στην υπερφορτισμένη περιοχή των υπαρκτών εργοστασίων. Για να γίνει ακόμα σαφέστερη η θέση μας: Στο θέμα τις χωροταξικής εξέλιξης στον τόπο αυτόν, εννοούμε ότι η απορριφθείσα «πρόταση ΒΙΠΕ Τανάγρας», που έχει ήδη κριθεί παράνομη και ανεπίτρεπτη στην περιοχή των Κέδρων, δεν θα ξαναγυρίσει από το παράθυρο.

Ο ήδη φορτωμένος με εργοστάσια χώρος, Που Χωρά πολύ ανάπτυξη και φορτίσεις ακόμα, αν χώρο-ταχτοποιηθεί και νοικοκυρευτεί. Τα 39000 περίπου, μισό-γεμάτα στρέμματα γης, με εργοστάσια, ατάκτως ριγμένα στα γύρω χωράφια. Όπου με την χαοτική χώρο-θέτηση και ρυμοτομία, αχρηστεύουν τα «εγκλωβισμένα 19000 στρέμματα» περίπου, αφήνοντας τα «χωρίς πρόσβαση σε δρόμο» και χωρίς ζήτηση. Η Πλήρης αξιοποίηση της διαθέσιμης επιφάνειας γης, επιτρέπει ανάπτυξη και νέες εγκαταστάσεις, στις περιοχές των υπαρκτών εργοστασίων. Αυτές όμως θα πρέπει να έρθουν μετά, την εκτέλεση των σχεδιασμών Προστασίας τις όλης περιοχής. Σχεδιασμοί που θα αφορούν και θα καλύπτουν την εσωτερική οδική μεταφορά, την προστασία-διαχωρισμό από τις κατοικημένες περιοχές, την υποχρεωτική χώρο-ταχτοποίηση, με εξειδίκευση των υπό-χώρων που οργανώνονται, έστω και με μετακίνηση ορισμένων εργοστασίων. Υποδομές απορρύπανσης και αντιρρύπανσης επαρκούς χωρητικότητας και υποχρεωτικής σύνδεσης όλων, (Παλαιών και νέων) μέσω αναθεώρησης ΑΕΠΟ και Αδειών λειτουργίας. Εκείνο που είναι αδιανόητο είναι η συνέχιση τις «εκτός σχεδίου» δόμησης εργοστασίων, στα απaráσκευα χωράφια τις όλης περιοχής και η συνέχιση «τις έρπουσας δόμησης τους» σε 4 στρέμματα χωράφια, «εκτός σχεδίου», κατά μήκος τις Εθνικής Οδού. Όπως επίσης και στην Μεσσαπία δεν μπορεί να επιτρέπεται η απόρριψη των αδρανών ορυχείων στα υδατορέμματα που θα τα κάνουν λίμνες συλλογής βρόχινου νερού και έτσι να εντατικοποιούν το φαινόμενο «της όξινης απορροής» που καταστρέφει τα υπόγεια νερά της περιοχής. Τώρα πλέον: Η όποια λύση θα εφαρμοστεί, θα πρέπει επιτέλους να διαχωρίζει μονίμως «τα σπίτια από τα εργοστάσια». Να ορίζει και να θεσμοθετεί ΖΟΕ, Να στηρίζεται σε «εγκεκριμένα σχέδια πόλης» για τους οικισμούς, και σε «Οργάνωση βιοτεχνικών και Βιομηχανικών περιοχών, ιδιωτικών ΒΙΠΑ-ΒΙΟΠΑ» στις χρησιμοποιούμενες περιοχές». Επιπλέον: Οφείλει επιτέλους η πολιτεία, εφαρμόζοντας την νέα νομοθεσία, να βάλει τα πράγματα «τις αδειοδότησης για βιομηχανική παράγωγη» σε άλλη τροχιά: Και τέλος να εφαρμοστεί πραγματικά η ΚΡΑΤΙΚΗ «Ανανεωνόμενη περιοδικά «περιβαλλοντική και λειτουργική» άδεια διεξαγωγής βιομηχανικών και βιοτεχνικών Εργασιών και για αυτούς που θα θέλουν να εγκατασταθούν ακόμη και στα ιδιωτικά βιομηχανικά πάρκα μέσα.

Ο έλεγχος Εφαρμογής και Τήρησης, όλων αυτών των εξυγιαντικών και υποχρεωτικών πλέον μέτρων, για τις ζητούμενες «ιδιωτικές περιοχές και πάρκα», είναι αδύνατον να γίνεται, μακριά από την λεπτομερειακή, έγκαιρη πληροφόρηση και έγκριση αποδοχής, όλων των φορέων και των κατοίκων των περιοχών αυτών. Από εκεί και πέρα, επειδή στου «κρεμασμένου το σπίτι δεν

μιλούν για σχοινί», ο έλεγχος τήρησης των νέων περιβαλλοντικών υποχρεώσεων των παραγωγών αυτών, παλαιών και νέο-εγκαθισταμένων, είναι αδιανόητο ότι θα γίνεται, χωρίς την συμμετοχή του κρατικού μηχανισμού και των κατοίκων των περιοχών. Δηλαδή: Είναι απαράδεκτη κάθε σκέψη για ανάθεση «ελέγχου τήρησης των υποχρεώσεων λειτουργίας» των εγκαθισταμένων και λειτουργούντων εργοστασίων» σε ιδιώτες – ιδιοκτήτες - διευθύνοντες των «ιδιωτικών βιομηχανικών και βιοτεχνικών πάρκων». Και το κράτος να είναι απών αδειοδοτικά. Διότι απλούστατα, τα εργοστάσια μέσα στα ιδιωτικά πάρκα, και τα ίδια τα ιδιωτικά πάρκα πρέπει να λειτουργήσουν υπό τους ίδιους όρους με όλους τους άλλους στο όνομα του ανταγωνισμού και των ίδιων υποχρεώσεων.

«Οι ελεγχόμενοι δεν μπορούν να είναι και ελεγκτές του εαυτού τους»!! Πότε;; θα είναι νομότυποι όταν πουλούν χωράφια είτε όταν ελέγχουν την χρήση τους;; Στο κάτω-κάτω τις γραφής και τα ιδιωτικά βιομηχανικά πάρκα συνεχίζουν να χρησιμοποιούν τους κοινόκτητους και κοινόχρηστους φυσικούς πόρους του τόπου. Έτσι πρέπει να δίνουν κατευθείαν λογαριασμό στο κόσμο των τόπων.

Εκείνο που δεν έχει συζητηθεί καθόλου, (και αυτήν την στιγμή δεν θέλουμε εμείς να επεκταθούμε), είναι το κρίσιμο ερώτημα: «Ποιος πληρώνει για την αποκατάσταση των ζημιών που έχουν γίνει;;». «Από Ποιον ;; και πως;; χρηματοδοτούνται τα έργα «τις εκ των υστερών» οργάνωσης, και του εξοπλισμού των ιδιωτικών μητροπολιτικών βιομηχανικών περιοχών Αττικό-Βοιωτίας». Μεγάλη, ουσιαστική πλευρά τις όλης υπόθεσης!!! Ελπίζουμε ότι: Θα επανέλθουμε έγκαιρα στην συζήτηση αυτή, διότι η όποια υλοποίηση από αυτήν εξαρτάται. Μια παρατήρηση μόνον: Στην κάθε αναβάθμιση μιας περιοχής, την «υπεραξία χρήσης» της γης, την καρπούται ο ιδιοκτήτης της γης. Ο κάθε νέος αγοραστής, γης στις αναδιοργανωμένες περιοχές που θα θελήσει να εγκατασταθεί σε αυτήν την περιοχή Θα την πληρώσει με την αγορά τις γης. Μέχρι εδώ σωστά και ωραία!. Όμως τι θα γίνει με τους υπαρκτούς και εγκατεστημένους Ρυπαντές, στις αναδιοργανωμένες περιοχές; Τι;; θα χρεωθούν και πως;; για το σύνολο του κόστους αναδιοργάνωσης, απορρύπανσης και έργων αντιρύπανσης;;